

Arrest

nr. 68 933 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1964 geboren in Souk el Shiyoukh. U bent een sjiïet van Arabische origine. Sinds 1990 woonde u in de wijk Hurriya, Bagdad. Sinds 2000 werkte u als vrijwilliger bij een vereniging die zich bezighield met sociologisch onderzoek die verbonden was aan de universiteit van Bagdad. Tevens had u een eigen atelier waar u juwelen vervaardigde en verkocht. In 2006 kreeg de vereniging waar u als vrijwilliger werkte een dreigement. In maart 2006 werd de voorzitter van de onderzoeksgroep, professor Ehsan Mohamed al Hassan vermoord. Na deze moord werkte u nooit meer voor deze onderzoeksgroep. Op 10 oktober 2010 ontdekte u 's morgens dat er was ingebroken in uw atelier en dat er zaken gestolen waren. Op 20

oktober 2010 kwamen er drie onbekende gewapende mannen naar uw huis die u en uw familie bedreigden. U moest vertrekken of jullie zouden vermoord worden. U verbleef hierna samen met uw gezin bij een vriend alvorens op 1 november 2010 uit Bagdad te vertrekken. Via Erbil reisde u samen met uw echtgenote (D.S.A.S.), (S.) (O.V. 6.722.262) en uw vijf kinderen naar Turkije. Per vliegtuig reisden jullie op 15 november 2010 via een onbekende tussenstop naar België. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd.15/8/2007) en nationaliteitsbewijs (dd.27/7/1972), de identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw echtgenote en de identiteitskaarten van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw universiteitsdiploma, uw woonstkaart en uw kaart van de Iraakse vereniging voor wetenschappelijke maatschappij.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt drie gebeurtenissen aan die ertoe geleid zouden hebben dat u uw land van herkomst samen met uw gezin diende te ontvluchten: het collectieve dreigement in 2006 tegen de universitaire onderzoeksgroep waar u als vrijwilliger werkte, de inbraak in uw atelier van 10 oktober 2010 en het dreigement van de onbekende gewapende personen op 20 oktober 2010 (CGVS (M.), p.14).

Betreffende het eerste dreigement dient er worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat het hier een collectief dreigement betrof. Verder zou u niet persoonlijk bedreigd zijn. In maart 2006 zou de voorzitter van de groep, professor Ehsan Mohamed al Hassan, vermoord zijn. Over deze moord blijft u opmerkelijk vaag. Gevraagd waar hij werd gedood, antwoordt u slechts u geen details kent en dat u het pas achteraf vernam (CGVS (M.), p.15). Na deze voorgehouden gebeurtenis zou u bovendien nooit meer teruggekeerd zijn naar de universiteit en tot oktober 2010 zou u geen persoonlijke problemen meer gekend hebben (CGVS (M.), p.14, 15, 17). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenote dat u in 2009 wel zou zijn teruggekeerd naar de universiteit. Zij beweert dat u toen merkte dat er andere mensen aan de universiteit waren die een andere manier van werken en denken hadden en dat u toen niet meer zou zijn teruggekeerd (CGVS (S.), p.6, 7). U maakt hiervan geen enkele melding en verklaart dat u na 2006 niet meer naar de universiteit zou zijn teruggekeerd (CGVS (M.), p.14). Overigens kunt u merkwaardig genoeg geen enkel begin van bewijs voorleggen waaruit zou kunnen blijken dat u na 2000 werkzaam zou zijn geweest bij deze onderzoeksgroep (CGVS (M.), p.19). Gezien bovenstaande opmerkingen kunnen de voorgehouden gebeurtenissen van 2006 dan ook niet beschouwd worden als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u actueel, persoonlijke en systematische vervolging dient te vrezen omwille van uw vrijwillige werkzaamheden voor deze universitaire onderzoeksgroep.

Aangaande de voorgehouden gebeurtenissen van 10 oktober 2010 dient te worden vastgesteld dat u geen enkel element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat het hier meer betrof dan een eenvoudige inbraak. Zo verklaart u zelf dat er in die periode meerdere inbraken plaatsvonden bij gelijkaardige zaken. Gevraagd of deze gebeurtenis misschien dan wel een link zou hebben met de voorgehouden gebeurtenissen van 2006 antwoordde u dan weer dat er geen verband was en dat u niet weet of beide zaken iets met elkaar te maken zouden hebben (CGVS (M.), p.15, 16). Bovendien stemmen de verklaringen van uzelf en uw echtgenote opnieuw niet overeen. Zo verklaart u uitdrukkelijk dat u niet naar de politie zou zijn gegaan (CGVS (M.), p.15, 18). Uw echtgenote beweert in strijd daarmee dat jullie na de inbraak wel degelijk naar de politie zijn gegaan (CGVS (S.), p.7). Ook nu weer kunt u overigens geen feitelijk bewijs voorleggen van uw werkzaamheden als juwelenmaker (CGVS, (M.), p.19). Ook deze voorgehouden gebeurtenis kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een aanwijzing dat u persoonlijk en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te vrezen.

Aangaande de derde voorgehouden gebeurtenis dient te worden vastgesteld dat u ook in verband hiermee niet kan overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Allereerst moet worden opgemerkt dat de verklaringen van uw echtgenote en uzelf eens te meer niet overeenstemmen. U verklaart namelijk dat jullie na deze voorgehouden gebeurtenis kortstondig verhuisden naar uw vriend (H.) (CGVS (M.), p. 17). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie naar een vriend verhuisden die volgens haar (Ma.) heette (CGVS (S.), p. 4). Dergelijke discrepanties over de vriend bij wie jullie zo'n tien dagen waren ondergedoken, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas. Wat er ook van zij, daarnaast moet worden vastgesteld dat u niet weet wie u zou bedreigen noch waarom u bedreigd zou worden (CGVS (M.), p.16). Volgens uw echtgenote zouden jullie zelfs nooit pogingen hebben gedaan om te weten te komen waarom jullie nu precies bedreigd zouden worden (CGVS (S.), p. 13, 14). Iets wat op zijn minst bevreemdend genoemd kan worden aangezien u hierom samen met uw gezin uw land van herkomst diende te ontvluchten. Dat jullie zich zelfs niet de moeite getroosten informatie in te

winnen over dergelijke informatie, van essentieel belang om uw risico op vervolging correct te kunnen inschatten, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jullie vrees.

Tot slot dient nog worden vastgesteld dat u vage verklaringen aflegt over uw reisweg. Zo weet u niet met welke maatschappij u van Turkije naar België zou zijn gevlogen, waar de tussenstop zou hebben plaatsgevonden of met welk paspoort u deze reis zou ondernomen hebben (CGVS (M.), p.12).

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Uit uw verklaringen blijkt echter wel dat u afkomstig bent uit Bagdad, Centraal-Irak. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, par.2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet) Gezien uw afkomst uit Centraal-Irak, uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming én reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in Centraal-Irak, de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheids-probleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent van Suq as-Shuyukh in de provincie Thiqr (Zuid-Irak). U en uw gezin zijn geregistreerd bij de burgerlijke stand in Basra (eveneens in het Zuiden van Irak) waar uw echtgenote van afkomstig is. De identiteitskaarten van u en uw gezin zijn daar uitgegeven. U zou

daar in 2007 en 2008 zelf de identiteitskaarten van u en uw gezin hebben opgehaald (CGV (S.) p.5). Zowel u als uw echtgenote hebben familie in het Zuiden met wie jullie contact onderhielden in de loop der jaren en intussen nog steeds onderhouden (CGVS (M.), p.5, 7, 22). U zou weliswaar sinds 1990 in Bagdad hebben gewoond. Doch u maakt op geen enkele manier aannemelijk dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw regio van herkomst. De enige reden die u opgeeft is dat het huis van uw zus te klein is en dat de personen die u vreest, ook actief zijn in het Zuiden. Aangezien u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt (zoals hierboven uiteengezet), kan dit ook niet worden aanvaard als reden waarom u niet in het Zuiden van Irak zou kunnen wonen (CGVS (M.) p.18).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Suq as-Shuyukh, in de provincie Thi Qar, actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010). Ook in Basra, waar u geregistreerd bent en waar uw echtgenote van afkomstig is, is de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Suq as-Shuyukh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn, en in Basra.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Suq as-Shuyukh en Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Suq as-Shuyukh en Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kaart van de Iraakse vereniging voor wetenschappelijke maatschappij dateert van 3 mei 2000 en kan dan ook niet beschouwd worden als bewijs dat u nadien nog voor deze vereniging werkzaam zou zijn geweest. De overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, opleiding en familiale situatie. Geen van de documenten die u voorlegt doet uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

In hoofde van uw echtgenote (D.S.A.S.), (S.) werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 11 december 1972 geboren in Basra. In 1994 huwde u met (A.A.A.H.), (M.) (O.V. 6.722.262). Sindsdien woonde u in de wijk Hurriya, Bagdad. Samen met uw echtgenoot en vijf kinderen verliet u Irak op 1 november 2010. U kwam op 15 november 2010 in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot (A.A.A.H.), (M.) (O.V. 6.722.262). In hoofde van deze laatste werd besloten tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en een weigering van de vluchtelingenstatus aangezien hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet worden geconcludeerd dat u er in bent geslaagd een gegronde vrees voor de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt drie gebeurtenissen aan die ertoe geleid zouden hebben dat u uw land van herkomst samen met uw gezin diende te ontvluchten: het collectieve dreigement in 2006 tegen de universitaire onderzoeksgroep waar u als vrijwilliger werkte, de inbraak in uw atelier van 10 oktober 2010 en het dreigement van de onbekende gewapende personen op 20 oktober 2010 (CGVS (M.), p.14).

Betreffende het eerste dreigement dient er worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat het hier een collectief dreigement betrof. Verder zou u niet persoonlijk bedreigd zijn. In maart 2006 zou de voorzitter van de groep, professor Ehsan Mohamed al Hassan, vermoord zijn. Over deze moord blijft u opmerkelijk vaag. Gevraagd waar hij werd gedood, antwoordt u slechts u geen details kent en dat u het pas achteraf vernam (CGVS (M.), p.15). Na deze voorgehouden gebeurtenis zou u bovendien nooit meer teruggekeerd zijn naar de universiteit en tot oktober 2010 zou u geen persoonlijke problemen meer gekend hebben (CGVS (M.), p.14, 15, 17). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenote dat u in 2009 wel zou zijn teruggekeerd naar de universiteit. Zij beweert dat u toen merkte dat er andere mensen aan de universiteit waren die een andere manier van werken en denken hadden en dat u toen niet meer zou zijn teruggekeerd (CGVS (S.), p.6, 7). U maakt hiervan geen enkele melding en verklaart dat u na 2006 niet meer naar de universiteit zou zijn teruggekeerd (CGVS (M.), p.14). Overigens kunt u merkwaardig genoeg geen enkel begin van bewijs voorleggen waaruit zou kunnen blijken dat u na 2000 werkzaam zou zijn geweest bij deze onderzoeksgroep (CGVS (M.), p.19). Gezien bovenstaande opmerkingen kunnen de voorgehouden gebeurtenissen van 2006 dan ook niet beschouwd worden als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u actueel, persoonlijke en systematische vervolging dient te vrezen omwille van uw vrijwillige werkzaamheden voor deze universitaire onderzoeksgroep.

Aangaande de voorgehouden gebeurtenissen van 10 oktober 2010 dient te worden vastgesteld dat u geen enkel element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat het hier meer betrof dan een eenvoudige inbraak. Zo verklaart u zelf dat er in die periode meerdere inbraken plaatsvonden bij gelijkaardige zaken. Gevraagd of deze gebeurtenis misschien dan wel een link zou hebben met de voorgehouden gebeurtenissen van 2006 antwoordde u dan weer dat er geen verband was en dat u niet weet of beide zaken iets met elkaar te maken zouden hebben (CGVS (M.), p.15, 16). Bovendien stemmen de verklaringen van uzelf en uw echtgenote opnieuw niet overeen. Zo verklaart u uitdrukkelijk dat u niet naar de politie zou zijn gegaan (CGVS (M.), p.15, 18). Uw echtgenote beweert in strijd daarmee dat jullie na de inbraak wel degelijk naar de politie zijn gegaan (CGVS (S.), p.7). Ook nu weer kunt u overigens geen feitelijk bewijs voorleggen van uw werkzaamheden als juwelenmaker (CGVS, (M.), p.19). Ook deze voorgehouden gebeurtenis kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een aanwijzing dat u persoonlijk en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te vrezen.

Aangaande de derde voorgehouden gebeurtenis dient te worden vastgesteld dat u ook in verband hiermee niet kan overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Allereerst moet worden opgemerkt dat de verklaringen van uw echtgenote en uzelf eens te meer niet overeenstemmen. U verklaart namelijk dat jullie na deze voorgehouden gebeurtenis kortstondig verhuisden naar uw vriend (H.) (CGVS (M.), p. 17). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie naar een vriend verhuisden die volgens haar (Ma.) heette (CGVS (S.), p. 4). Dergelijke discrepanties over de vriend bij wie jullie zo'n tien dagen waren ondergedoken, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas. Wat er ook van zij, daarnaast moet worden vastgesteld dat u niet weet wie u zou bedreigen noch waarom u bedreigd zou worden (CGVS (M.), p.16). Volgens uw echtgenote zouden jullie zelfs nooit pogingen hebben gedaan om te weten te komen waarom jullie nu precies bedreigd zouden worden (CGVS (S.), p. 13, 14). Iets wat op zijn minst bevreemdend genoemd kan worden aangezien u hierom samen met uw gezin uw land van herkomst diende te ontvluchten. Dat jullie zich zelfs niet de moeite getroosten informatie in te winnen over dergelijke informatie, van essentieel belang om uw risico op vervolging correct te kunnen inschatten, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jullie vrees.

Tot slot dient nog worden vastgesteld dat u vage verklaringen aflegt over uw reisweg. Zo weet u niet met welke maatschappij u van Turkije naar België zou zijn gevlogen, waar de tussenstop zou hebben plaatsgevonden of met welk paspoort u deze reis zou ondernomen hebben (CGVS (M.), p.12).

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.”

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit

indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p.18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Basra in Zuid-Irak. U zou in 1994 naar Bagdad zijn verhuisd. U en uw gezin zijn wel geregistreerd bij de burgerlijke stand in Basra (eveneens in het Zuiden van Irak) waar uw echtgenote van afkomstig is. De identiteitskaarten van u en uw gezin zijn daar uitgegeven. U zou daar in 2007/2008 zelf identiteitsdocumenten voor u en uw gezin hebben opgehaald (CGVS (M.) p.13). Zowel u als uw echtgenote hebben familie in het Zuiden met wie jullie contact onderhouden. Zo wonen uw ouders en zussen nog steeds in Basra en kennen hier geen persoonlijk problemen (CGVS p.2-3, 12-13 + (M.) p.5, 7, 22). U maakt op geen enkele manier aannemelijk dat u niet zou kunnen terugkeren naar Basra. U verwijst alleen naar de algemene situatie in Basra en het feit dat alle groeperingen die actief zijn in Bagdad ook actief zijn in Basra (CGVS p.10, 12-13).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in de stad Basra in Zuid-Irak actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtdadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen bevestigen dat verzoekster haar asielaanvraag integraal baseert op de asielmotieven van verzoeker.

Zij voeren aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen citeren artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en wensen volgende toelichting te verschaffen:

- aangaande het dreigement in 2006: verzoeker keerde nog terug naar de universiteit in 2009, waar hij dezelfde personen vond als in 2006 en sindsdien nooit meer is teruggekeerd;
- aangaande de inbraak in het atelier: er werd geen officiële klacht neergelegd bij de politie, dat de straatpolitie had gezien dat er iets aan de hand was en vroeg om klacht neer te leggen doch dat verzoeker dit niet durfde;
- aangaande het dreigement vanwege onbekende gewapende personen: zij verbleven bij H., een vriend van verzoeker en de zoon van Ma.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekende partijen beroepen zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de in de bestreden beslissingen en het verzoekschrift aangehaalde feiten op drie elementen, met name een bedreiging in 2006 ten aanzien van verzoeker naar aanleiding van diens werkzaamheden voor een onderzoeksgroep aan de universiteit van Bagdad, een inbraak en diefstal in de juwelierszaak op 10 oktober 2010 en een dreigement door drie onbekende gewapende personen op 20 oktober 2010.

Inzake het dreigement in 2006 kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen begin van bewijs bijbrengen van het feit dat verzoeker sedert 2000 nog voor de onderzoeksgroep werkte. Voorts zou de groep collectief zijn bedreigd in 2006 en zou de professor die de groep voorzat zijn vermoord in maart 2006, doch verzoekende partijen brengen ook omtrent deze bedreiging of moord geen begin van bewijs bij. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij aangaande deze moord opmerkelijk vaag bleef en verzoekende partijen bleken evenmin te weten door welke groepering de

onderzoeksgroep waarvan verzoeker deel uitmaakte precies zou zijn bedreigd (administratief dossier, stuk 4A, p.14-15; stuk 4B, p.10).

Verzoeker verklaarde bovendien bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat hij naar aanleiding van de bedreiging in 2006 definitief stopte met zijn werkzaamheden voor de onderzoeksgroep. Even verder stelde hij nogmaals dat hij in 2006 de universiteit verliet en voegde hij hier uitdrukkelijk aan toe: “(...) en dan ben ik niet meer teruggekeerd” (administratief dossier, stuk 4A, p.8, 14). Verzoekster verklaarde echter herhaaldelijk dat verzoeker in 2009 wel degelijk zou zijn teruggekeerd naar de universiteit (administratief dossier, stuk 4B, p.6, 9). Verzoeker tracht zijn verklaringen in onderhavig verzoekschrift *post factum* te wijzigen en aan te passen aan deze van verzoekster, doch dit kan aan voormelde tegenstrijdigheid geen afbreuk doen. Zijn verklaringen bij het CGVS waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Hoe dan ook gaf verzoeker aan dat zij als groep werden bedreigd en ontkende hij eenduidig dat hijzelf persoonlijk werd bedreigd. Bovendien verliet hij de universiteit na het dreigement en gebeurde er verder niets tussen 2006 en 2010 (administratief dossier, stuk 4A, p.14, 17). Dat hij ingevolge de feiten in 2006 actueel persoonlijk zou worden gevisieerd kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen.

Wat betreft de inbraak en diefstal in de juwelierszaak op 10 oktober 2010, kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen begin van bewijs bijbrengen omtrent het feit dat verzoeker een juwelierszaak zou hebben uitgebaat (*ibid.*, p.19).

Voorts legden zij tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of zij al dan niet naar de politie gingen naar aanleiding van de inbraak. Verzoekster stelde dat zij naar de politie gingen doch dat de politie niets kon doen omdat de daders onbekenden waren (administratief dossier, stuk 4B, p.7-8). Verzoeker ontkende eenduidig dat zij naar de politie gingen en verklaarde even verder nogmaals uitdrukkelijk dat zij op geen enkel moment naar de politie gingen (administratief dossier, stuk 4A, p.15, 18). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancering die verzoekende partijen *post factum* trachten aan te brengen.

Daarenboven maken zij hoe dan ook niet aannemelijk dat de inbraak in de juwelierszaak van verzoeker méér dan een eenvoudige inbraak zou betreffen en/of dat deze enig verband zou vertonen met één van de in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde vervolgingsgronden, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet, of dat de daders hen persoonlijk zouden viseren. Dat de inbraak enig verband zou vertonen met de feiten van 2006 kan niet worden aangenomen. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker in 2006 niet persoonlijk werd bedreigd en hij vervolgens gedurende meer dan vier jaar geen problemen kende. Voorts verklaarde verzoeker, gevraagd waarom de inbraak een verband zou hebben met de feiten in 2006: “*Het heeft geen verband met elkaar ik weet niet of het iets met elkaar te maken heeft*”. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat hij niet de enige was die werd overvallen en dat verschillende andere juweliers werden bestolen (*ibid.*, p.15). Verzoekster stelde bovendien uitdrukkelijk niet te weten waarom in de winkel werd ingebroken of wat hierachter de bedoeling was. Zij wist niet of er een link is met de feiten van in 2006 en gaf tevens aan dat ook andere juweliers slachtoffer werden van diefstal (administratief dossier, stuk 4B, p.7, 13). Bijgevolg zijn er geen concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat het de daders om verzoekende partijen te doen zou zijn geweest of dat zij verzoekende partijen actueel nog zouden viseren.

In het kader van het aangevoerde dreigement op 20 oktober 2010 legden verzoekende partijen opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. Verzoekster verklaarde dat zij na dit dreigement bleven bij een vriend van verzoeker en stelde te denken dat diens naam Ma. was (*ibid.*, p.4). Verzoeker verklaarde dat zij na het dreigement onderdoken bij zijn vriend H. (administratief dossier, stuk 4A, p.17). De bewering in onderhavig verzoekschrift dat H. de vriend van verzoeker is en dat Ma. diens zoon zou zijn betreft een gekunstelde *post factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand kwam. Bovendien laat verzoeksters hoger aangehaalde verklaring voor deze interpretatie geen ruimte daar zij Ma. zelf aanduidde als de vriend van verzoeker.

Daarenboven halen verzoekende partijen, mede gelet op het voorgaande, hoe dan ook geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bedreiging op 20 oktober 2010 enig verband vertoont met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde vervolgingsgronden, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verklaarde integendeel duidelijk niet te weten waarom hij werd bedreigd of waarom de personen die hen kwamen bedreigen wilden dat zij zouden verhuizen. Even verder bevestigde hij nogmaals eigenlijk niet te weten waarom hij werd bedreigd. Voorts wist hij niet door welke personen hij werd bedreigd en bleek hij evenmin met zekerheid te kunnen stellen tot welke militie zij behoren, daar waar hij aangaf dat hij het meest waarschijnlijk achtte dat zij behoorden tot de Dawa partij of de Sadr groep (administratief dossier, stuk 4A, p.16-18). Ook verzoekster gaf duidelijk aan niet te weten waarom zij werden bedreigd en het huis dienden te verlaten. Zij stelde niet te weten waarom zij werden gezocht en maakte op louter

algemene wijze melding van het feit dat de terreur toen zeer erg was. Evenmin wist zij van welke groepering de personen waren die hen bedreigden. Even verder bevestigde zij nogmaals eigenlijk niet te weten door wie zij werden bedreigd en dat zij niet wist waarom de daders wilden dat zij vertrokken. Voorts beweerde zij enerzijds dat zij bij een terugkeer in Irak zou sterven, doch stelde zij anderzijds niet te weten waarom (administratief dossier, stuk 4B, p.8, 12-13).

Het voormelde klemte nog des te meer daar verzoekende partijen zelfs geen poging hebben ondernomen teneinde te weten te komen waarom zij werden gezocht (*ibid.*, p.13-14). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat zij hiertoe enige poging zouden ondernemen alvorens de drastische beslissing te nemen hun land te ontvluchten. De voormelde informatie is immers van essentieel belang om hun risico op vervolging of nood aan bescherming te kunnen inschatten. Hun nalatigheid ter zake doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun aangehaalde vrees.

De geloofwaardigheid van hun relaas wordt daarenboven ondergraven doordat verzoekende partijen niet het minste begin van bewijs bijbrengen ter staving van hun voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Zij leggen hierover bovendien ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon verzoeker niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij zouden hebben gereisd noch waar zij een tussenlanding zouden hebben gemaakt noch onder welke nationaliteit hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 4A, p.12). Ook verzoekster kon niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zouden hebben gereisd. Zij wist evenmin onder welke naam en nationaliteit zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 4A, p.4-5).

Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, om eventuele problemen in Bagdad te vermijden, zich niet kunnen vestigen in Zuid-Irak, de regio waarvan zij afkomstig zijn.

Hoewel zij reeds geruime tijd in Bagdad woonden, staan zowel verzoeker als verzoekster geregistreerd bij de burgerlijke stand in Basra (administratief dossier, stuk 4A, p.13; stuk 4B, p.5). Tevens werden hun identiteitsdocumenten en die van hun kinderen in augustus 2007 afgeleverd in Al Maqal in Basra (administratief dossier, stuk 13A, verklaring, nr.20; stuk 16: documenten). Verzoekende partijen zijn voorts beide geboren in Zuid-Irak, beschikken er nog over familieleden in Souk el Shiyoukh en Basra en onderhouden de familiale band met deze familieleden (administratief dossier, stuk 4A, p.2, 5-7; stuk 4B, p.2-3). Voorts haalden zij geen afdoende reden aan waarom zij niet zouden kunnen terugkeren naar Zuid-Irak. Gevraagd waarom zij niet naar de familie van verzoekster in Basra konden, antwoordde verzoeker bang te zijn om dezelfde reden en stelde hij: “(...) ze zijn daar ook actief en hebben ook daar de macht”. Naar zijn zus in Souk el Shiyoukh verklaarde hij niet te kunnen gaan omdat haar huis klein is en het een moeilijke plaats zou zijn om te leven (administratief dossier, stuk 4A, p.18).

Verzoekster gaf aan dat er in Basra geen stabiele situatie zou zijn, dat het dezelfde groeperingen zijn die overal aanwezig zijn en dat daar ook ontvoeringen en moorden zijn (administratief dossier, stuk 4B, p.10, 12-13).

Wat betreft hun verklaring dat dezelfde groeperingen ook in Zuid-Irak actief zijn en er de macht hebben, dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk kan verklaren waarom zij niet naar Zuid-Irak kunnen terugkeren gezien zij niet eens weten door wie of waarom zij zouden zijn vervolgd. Bovendien zouden zij door terug te keren tegemoet komen aan de eis van de personen die hen op 20 oktober 2010 bedreigden zodat hoe dan ook niet kan worden ingezien waarom deze hen in geval van een terugkeer naar Zuid-Irak blijvend zouden vervolgen. Wat betreft hun verwijzing naar de algemene situatie in Zuid-Irak dient te worden opgemerkt dat zij deze niet staven aan de hand van enig begin van informatie en dat deze hoe dan ook geenszins van aard is om aan te tonen dat zij er daadwerkelijk zouden worden vervolgd. Zij dienen hun vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier in gebreke. Verzoekster verklaarde dat haar familieleden in Basra geen problemen kennen (*ibid.*, p.3, 13) en verzoekende partijen haalden, het voorgaande mede in acht genomen, geen concrete elementen of feiten aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in Zuid-Irak een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 16: documenten) bevatten geen gegevens die vermogen afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

2.3. Verzoekende partijen citeren aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stellen dat het CGVS nergens concrete cijfers geeft inzake de vermeende daling van het aantal burgerslachtoffers. Het CGVS geeft toe dat het geweld verschillende vormen kent en gebruikt termen als 'relatief' kalm. De term 'relatief' wijst volgens verzoekende partijen erop dat er nog steeds een risico voor hun leven bestaat. Gelet op de algemene gekende onrustige situatie en de problemen die zij kenden maken zij aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus, in afwachting tot men met zekerheid kan zeggen dat de situatie in de Zuidelijke provincies dermate verbeterd is dat zij hier geen enkel risico meer lopen voor hun leven.

2.4.1. Voor zover verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen aan de grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande.

2.4.2. Daar waar in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker een paragraaf is opgenomen over de situatie in Bagdad dient bijgevolg samen met verweerder te worden vastgesteld dat deze paragraaf een materiële vergissing betreft. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker en uit de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster blijkt evenwel duidelijk dat aan verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zij niet aannemelijk maken niet te kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst in Zuid-Irak. Uit het verzoekschrift blijkt dat ook verzoekende partijen dit klaarblijkelijk zo hebben begrepen en de motieven ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inhoudelijk aanvechten.

2.4.3. Gelet op de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dat (i) zij geregistreerd staan bij de burgerlijke stand van Basra; (ii) hun identiteitsdocumenten en deze van hun kinderen in Basra werden uitgereikt in augustus 2007; (iii) zij beide zijn geboren in Zuid-Irak; (iv) zij aldaar nog beschikken over de nodige familiale banden, dient voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus te worden aangenomen dat verzoekende partijen afkomstig zijn van Zuid-Irak.

Daar waar verzoekende partijen stellen dat het CGVS geen concrete cijfers geeft inzake de daling van het aantal burgerslachtoffers dient te worden opgemerkt dat dergelijke cijfers zijn opgenomen in de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 17). Verzoekende partijen konden hiervan bijgevolg middels een inzage in het dossier kennis nemen. In dit kader kan worden opgemerkt dat er geen wettelijke bepaling is die het CGVS de verplichting oplegt om de informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld bij deze beslissing te voegen. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen te spreken zonder echter ook maar enig begin van informatie aan te brengen dat de omstandige motiveringen of de uitgebreide en gedetailleerde informatie inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak zou kunnen ontkrachten. Op grond van deze motiveringen en informatie stelt de commissaris-generaal terecht vast dat de situatie in Zuid-Irak, en meer bepaald in de regio waarvan zij afkomstig zijn en thans nog familiebanden hebben, niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS